

Kniha Daniel – číslo sto šedesát devět

Rozplétání prorockých vláken: Porozumění symbolice „pevnosti“ v Danielovi

Jeff Pippenger

2024-03-31

Desátý verš jedenácté kapitoly Danielovy spojuje vnitřní i vnější poselství slovem „pevnost“. Souvislost, kterou vytváří s Izajášovým proroctvím o pětadesáti letech, ztotožňuje „pevnost“ vnějšího proroctví s Ruskem a vnitřní „pevnost“ chrámu, který Kristus pozdvihuje v průběhu týchž dějin. Vnější pevnost, která je ve verši třicátém prvním označena jako „svatyně síly“, představuje pozemského krále nebo království. Vnitřní pevnost, neboli vnitřní svatyně síly, je chrám, který Posel smlouvy pozdvihuje během čtyřiceti šesti let.

V nejsvětější svatyni onoho chrámu (citadely) Bůh sedí na nebeských místech.

V knize Daniel jsou dvě hebrejská slova překládána jako „svatyně“. Jedno je „miqdash“ a druhé „qodesh“. „Miqdash“ může označovat pohanskou svatyni, nebo Boží svatyni, ba i pevnost. „Qodesh“ se v Bibli používá pouze pro označení Boží svatyně. „Svatyně“ (miqdash) síly (pevnosti) ve třicátém prvním verši jedenácté kapitoly Danielovy knihy je přeložena jako „svatyně síly“ a hebrejské slovo tam přeložené jako svatyně je „miqdash“, které představuje město Řím, symbol římské síly v dějinách jak pohanského, tak papežského Říma. Daniel tato dvě hebrejská slova užil velmi pečlivě. Ve verších, které jsou ústředním pilířem adventismu, nacházíme slovo „svatyně“.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluvil, a jiný svatý řekl tomu jistému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat vidění o každodenní oběti a o pustošícím přestoupení, které vydává svatyni i zástup, aby byly pošlapávány? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Hebrejské slovo přeložené v obou verších jako „svatyně“ je „qodesh“ a používá se výhradně k označení Boží svatyně. V jedenáctém verši, který označuje pohanský Řím, a konkrétně chrám Pantheon v městě Římě, nacházíme slovo „svatyně“, avšak v tomto verši jde o hebrejské slovo „miqdash“.

Ano, povznesl se až ke knížeti zástupu, a jím byla odňata každodenní oběť a místo jeho svatyně bylo strženo. Daniel 8,11.

„Svatyně pevnosti“ ve verši třicet jedna jedenácté kapitoly Daniela je hebrejské slovo „miqdash“ a objevuje se ve spojení s hebrejským slovem, které je v sedmém a desátém verši jedenácté kapitoly přeloženo jako „pevnost“. V sedmém verši král jihu vešel přímo do města Říma a zabil krále severu, neboť vstoupil do jeho pevnosti; avšak v desátém verši král severu postupuje pouze „k“ „pevnosti“, neboť se zastavil na hranici svého království a Egypta. Právě na hranici u Rafie měl navázat následující verš. „Svatyně pevnosti“ ve verši třicet jedna je „miqdash“ oné „pevnosti“.

Bitva o pohraničí v Rafii předobrazuje bitvu o pohraničí na Ukrajině. Tyto prorocké dějiny jsou rozpoznány porozuměním tomu, že „hlava“ je království nebo král; je pevností jeho síly; avšak prorockví se obrací k vnitřní i vnější pravdě. „Svatyně síly“ pro vnější linii je představována svatyní „miqdash“ a svatyně síly pro vnitřní linii je představována svatyní „qodesh“.

Období od roku 1844 do roku 1863 představuje linii prorockých dějin, která znázorňuje zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Dva tisíce pět set dvacet let rozptýlení proti severnímu království skončilo roku 1798 a táž linie dvou tisíc pět set dvaceti let proti jižnímu království skončila roku 1844. Tyto dvě linie představují nižší přirozenost lidstva a vyšší přirozenost lidstva. Nižší přirozenost, kterou představuje severní království, je tělo, a vyšší přirozenost je hlava. Hlava je hlavním městem království a je králem. Pro toto znázornění si Kristus zvolil Judu, jižní království, aby tam položil své jméno, a hlavním městem je Jeruzalém. Jeruzalém je místem, kde se nachází pravá svatyně síly, a v této svatyni je trůnní síň pro krále, který je hlavou.

„Sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Levitiky bylo závěrečnou pečeticí pravdou v roce 1856, jež měla zmocnit korouhev k dokončení díla. Od roku 1844 do roku 1863 Kristus zamýšlel spojit své božství s lidstvím na věčnost, avšak lidstvo se vzbouřilo.

Tehdy nebyl schopen proměnit nižší přirozenost člověka, neboť k tomu dochází při Jeho druhém příchodu. Tehdy proměnil vyšší přirozenost člověka ke svému obrazu tím, že spojí hlavu lidstva s hlavou Božství. Hlava byla hlavním městem království. Hlava byla králem, a když Kristus vykoná proměnu, při níž se Božství sjednotí s lidstvím, spojí hlavu jak lidstva, tak Božství ve svatyni v Jeruzalémě, ve Velesvatyni, kde Kristus sedí se svým Otcem.

Tomu, kdo zvítězí, dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,21.22.

Kristus zaslibuje, že ti (Laodikejští), kteří zvítězí, jako On zvítězil (a stanou se Filadelfskými), usednou s Ním v nebeských místech.

Kterou vykonal v Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebeských místech, ... A spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním nás posadil v nebeských místech v Kristu Ježíši. Efezským 1,20; 2,6.

Spojení Ezechielových dvou holí (lidství s Božstvím) se uskutečňuje v Boží svatyni síly (qodesh) právě v době, kdy je pevnost síly (miqdash) určena jako prorocký klíč, který spojuje jak vnitřní, tak vnější linii prorockví, jež Gabriel přišel dát Danielovi pochopit ohledně toho, co mělo postihnout Boží lid během doby zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Kristus si přál vykonat toto dílo v milleritských dějinách, avšak toto dílo bylo zmařeno vzpourou roku 1863; dějiny let 1844 až 1863 však stále zůstávají linií, která toto zamýšlené dílo znázorňuje.

Desátý verš jedenácté kapitoly Danielovy obsahuje klíč k porozumění vnitřnímu i vnějšímu poselství veršů jedenáct až patnáct, které vstoupilo do našich prorockých dějin v roce 2014. Desátý verš označuje rok 1989, jenž je časem konce v reformačním hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, avšak zároveň obsahuje klíč, který umožňuje rozpoznat rok 2014 jako mezník v dějinách zapečetování.

Dne 22. října 1844 náhle přišel do chrámu, který vztyčil, Posel smlouvy. Tento mezník předobrazuje 11. září 2001, kdy třetí anděl znovu přišel a sedmá trubka znovu začala znít. Poté se měly opakovat také dějiny let 1840 až 1844, neboť anděl, který sestoupil 11. srpna 1840, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus a jeho dílem bylo osvětlit zemi svou slávou.

Léta 1840 až 1844 rovněž představují období od 11. září 2001 až po brzy přicházející nedělní zákon, stejně jako léta 1844 až 1863 představují období od 11. září 2001 až po brzy přicházející nedělní zákon. Sestra Whiteová uvádí historii roku 1844 do souladu s historií kříže a kříž představuje rozdělení dvou dějin o třech a půl letech, které jsou navzájem ve vzájemném souladu. Kříž potvrzuje, že předcházející dějiny začínající roku 1840 a končící roku 1844 a následující dějiny až do roku 1863 jsou dvě souběžné dějiny, které obě představují dobu zapečetění.

První čára od roku 1840 do roku 1844 představuje vítězství filadelfských adventistů; druhá čára od roku 1844 do roku 1863 představuje selhání laodicejských adventistů. Obě třídy jsou znázorněny v 10. kapitole knihy Daniel, neboť Daniel, představující vítězné moudré panny v době pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, viděl vidění, avšak ti, kteří byli s ním, před tím viděním uprchli.

Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl u břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu, pozdvihl jsem své oči a pohleděl jsem, a hle, jakýsi muž oděný v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu. Jeho tělo bylo také jako chryzolit, jeho tvář jako vzhled blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže a jeho nohy barvou jako leštěný bronz a hlas jeho slov jako hlas zástupu. A já, Daniel, jsem sám viděl to vidění; neboť muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, ale padla na ně veliká hrůza, takže utekli a skryli se. Daniel 10:4–7.

V sedmé kapitole knihy Daniel, poté co Daniel spatřil vidění dravých šelem, přišel Gabriel, aby mu toto vidění vyložil.

Já, Daniel, jsem byl zarmoucen ve svém duchu uprostřed svého těla a vidění mé hlavy mě trápila. Přistoupil jsem k jednomu z těch, kteří tam stáli, a ptal jsem se ho na pravdu o tom všem. I řekl mi to a dal mi poznat výklad těch věcí. Daniel 7,15.16.

V osmé kapitole knihy Daniel, poté co Daniel spatřil vidění o šelmách svatyně, přišel Gabriel, aby mu toto vidění vyložil.

I stalo se, když jsem já, Daniel, uviděl to vidění a hledal jeho význam, hle, stanul přede mnou někdo, kdo vypadal jako muž. A uslyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulai, který zavolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. Daniel 8,15.16.

V deváté kapitole knihy Daniel, poté co Daniel porozuměl počtu let určených Jeremjášem a v Mojžíšových spisech představených jak jako kletba, tak jako Boží přísaha, přišel Gabriel, aby vyložil to vidění.

A když jsem ještě mluvil a modlil se a vyznával svůj hřích i hřích svého lidu Izraele a předkládal svou prosbu před Hospodina, svého Boha, za svatou horu svého Boha, ano, když jsem ještě mluvil v modlitbě, tu se mne dotkl muž Gabriel, kterého jsem viděl v tom dřívějším vidění, přilétaje rychle, v době večerní oběti. A poučil mne a mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti dal dovednost a porozumění. Daniel 9,20–22.

Proto na základě tří svědků, všech z knihy Daniel, když Gabriel říká Danielovi v desáté kapitole, že přišel, aby dal Danielovi porozumět tomu, co potká Boží lid v posledních dnech, Gabriel vykládá kauzativní vidění „marah“ v ženském rodě, které Daniel spatřil a od něhož druhá skupina uprchla.

Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co postihne tvůj lid v posledních dnech; neboť to vidění se vztahuje ještě k mnohým dnům. Daniel 10,14.

Vidění, které Daniel spatřil a které způsobilo oddělení věřících, bylo viděním Kristova zjevení, viděním o dvou tisících třech stech letech, avšak bylo ženským vyjádřením tohoto vidění. Bylo to porozumění vidění o Kristově náhlém zjevení jako Posla smlouvy, které proměnilo Daniela (a ty, kdo jsou Danielem zastoupeni) v obraz Kristův. To, co „potká Boží lid v posledních dnech“, je znázorněno dějinami milleritů od roku 1840 do roku 1844 a také millerity od roku 1844 do roku 1863. Jedna skupina před tímto viděním v odboji prchá a druhá skupina následuje Krista vírou do Nejsvětější svatyně, aby s Ním byla posazena v nebeských místech.

Když však Gabriel vykládá vidění, v němž je Boží lid posledních dnů proměňován k obrazu Kristovu, předkládá vnější dějiny světa. Danielovo vidění Krista bylo Gabrielem vyloženo jako vnější dějiny doby pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Když je v Gabrielově výkladu dosaženo dějin 11. září 2001, dějiny, jež jsou zdůrazněny jako předcházející nedělnímu zákonu verše šestnáct, lze rozpoznat pouze klíčem porozumění, znázorněným jako „pevnost“ ve verši deset. Dne 11. září 2001 se účinek každého vidění začal rozvíjet jako kola uvnitř kol.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo řkoucí: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské a říkáte: Dny se prodlužují a každé vidění selhává? Proto jim pověz: Toto praví Panovník Hospodin: Učiním přísloví tomu, a nebudou ho již více užívat jako přísloví v Izraeli; nýbrž řekni jim: Dny jsou blízko a naplnění každého vidění. Neboť již nebude žádné marné vidění ani lichotivé věštění uprostřed domu izraelského. Neboť já jsem Hospodin: Promluví, a slovo, které promluví, se stane; již nebude odkládáno. Neboť za vašich dnů, ó dome vzpurný, promluví slovo a vykonám je, praví Panovník Hospodin. Opět se ke mně stalo slovo Hospodinovo řkoucí: Synu člověčí, hle, dům izraelský říká: Vidění, které on vidí, je na mnohé dny příští a prorokuje o časech dalekých. Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Žádné z mých slov již nebude odkládáno, nýbrž slovo, které jsem promluvil, se stane, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 12:21–28.

Ze všech prorockých kol, která se v oněch dějinách otáčejí uvnitř jiných prorockých kol, je jedno kolo, o němž Vdechnutí oznámilo studentům prorocktví posledních dnů, že je to kolo, podle něhož bude rozhodnuto o jejich věčném údělu. Řádek za řádkem musí být toto kolo také viděním, které Daniel spatřil a které jej proměnilo k obrazu Kristovu, neboť právě toto vidění označuje, co postihne Boží lid v posledních dnech.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude zhotoven dříve, než se uzavře doba milosti; neboť má být velkou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnut jeho věčný úděl. Vaše stanovisko je takovou směsicí rozporů, že bude svedeno jen nemnoho lidí.

„Ve Zjevení 13 je tento námět zřetelně předložen; [citováno Zjevení 13,11–17].“

„Toto je zkouška, kterou musí Boží lid podstoupit, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu tím, že zachovávali Jeho zákon a odmítli přijmout nepravou sobotu, se postaví pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se vzdávají pravdy nebeského původu a přijímají nedělní sobotu, obdrží znamení šelmy.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Zkouška, která je označena jako zkouška obrazu šelmy, je dvojí. Je to zkouška, která vyžaduje, aby student proroctví rozpoznal vývoj obrazu šelmy, jímž je spojení církve a státu ve Spojených státech před vydáním nedělního zákona. Je to také zkouška, která v těch, kdo jsou představeni Danielelem, nebo v těch, kdo uprchli, vytváří buď obraz šelmy, nebo obraz Krista. Oddělení je založeno na tom, zda ony panny „vidí toto veliké vidění“, jako je viděl Daniel, anebo zda před tímto viděním utíkají. Klíč k tomu, aby člověk viděl veliké vidění, je vyjádřen slovem „pevnost“.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Mocný anděl, který Jana poučoval, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus. To, že postavil svou pravou nohu na moře a levou na souš, ukazuje úlohu, kterou vykonává v závěrečných výjevech velkého sporu se satanem. Toto postavení označuje jeho svrchovanou moc a autoritu nad celou zemí. Spor se věkem za věkem stávala silnějším a rozhodnějším a bude tak pokračovat až k závěrečným výjevům, kdy mistrné působení mocností temnoty dosáhne svého vrcholu. Satan, spojený se zlými lidmi, oklame celý svět i církve, které nepřijímají lásku k pravdě. Avšak mocný anděl vyžaduje pozornost. Volá mocným hlasem. Má ukázat moc a autoritu svého hlasu těm, kdo se spojili se satanem, aby odporovali pravdě.“

„Poté, co těchto sedm hromů vydalo své hlasy, přichází k Janovi, stejně jako k Danielovi ve vztahu k malé knize, příkaz: ‚Zapečeť to, co promluvílo sedm hromů.‘ To se vztahuje k budoucím událostem, které budou zjeveny ve svém pořadí. Daniel povstane ve svém údělu při konci dnů. Jan vidí malou knihu rozpečetěnou. Tehdy mají Danielova proroctví své náležité místo v poselstvích prvního, druhého a třetího anděla, která mají být dána světu. Rozpečetění malé knihy bylo poselstvím ve vztahu k času.“

„Knihy Daniel a Zjevení jsou jedním. Jedna je proroctvím, druhá zjevením; jedna je knihou zapečetěnou, druhá knihou otevřenou. Jan slyšel tajemství, která vyslovily hromy, ale bylo mu přikázáno, aby je nepsal.

„Zvláštní světlo dané Janovi, které bylo vyjádřeno v sedmi hromech, bylo vyličením událostí, jež se měly odehrát pod poselstvím prvního a druhého anděla.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.